

پارادوکس دروغگو، یکی از قدیمی‌ترین و مسأله‌انگیزترین معماهایی است که ذهن و خمیر اندیشمندان فراوانی را به خود مشغول داشته است به گونه‌ای که امروز مسأله مورد توجه پژوهشگران (و البته نه منطق آموزان) است. صورت ساده‌معما چنین است: «من دروغگویم»، صادق است، اگر کاذب باشد و کاذب است، اگر صادق باشد. در وضعیت‌های فرضی، تقریرهای متفاوتی از این پارادوکس ارائه شده است که البته، پارهای از آن‌ها، تقریرهایی محکم و منطقی، و پارهای نیز، تقریرهایی ضعیف به شمار می‌آید. چرا که، گاه فرض کذب آن، مستلزم صدق نیست.

حل پارادوکس دروغگو و تاریخ مواجهه متفکران و منطقیان با آن، خود داستان بلندی است که حتی در جامعه‌شناسی و روانشناسی معرفت نیز اهمیت فراوان پیدا کرده است. می‌گویند، این پارادوکس، متفکران بسیاری را زجر داده است و حتی به مرگ نابهنجام یکی از آنان به نام فیلاتس، از اهالی قس انجامیده است. چنان‌که، در تاریخ رواییان آمده است که بر سنگنبشته مزار این فیلسوف و شاعر رواقی، چنین نگاشته شده است:

«اینجا مدفن من، فیلاتس قسی است
این معما دروغگو بود که مرا هلاک کرد
و چه شباهی سخت، که از این بابت بر من گذشت»

این سخنان، تداعی‌کننده رنج‌های فرگه است؛ پس از آن‌که، خود را در حل پارادوکس مجموعه‌ها ناتوان دید. نوشته‌اند که او هر روز، کاغذهای سفید را از کشوی میزش خارج می‌کرد و ساعت‌ها بعد، همان کاغذها را بی‌نوشته به داخل کشو می‌فرستاد.

صورت مدون این پارادوکس، از آن منطق‌دانان رواقی و مگاری است و نخستین تقریر از آن به یولیبیدوس، شاگرد اقلیدس مگاری، از معاصران پیشکسوت افلاطون منسوب شده است.

دانشمندان مسلمان نیز، از دیرباز با پارادوکس دروغگو آشنا بوده‌اند؛ تا آن‌جا که، مولی خلیل قزوینی در شرح عده الاصول شیخ طوسی، از برخی اهل فضل خراسان گزارش می‌کند که این

پارادوکس در خراسان به امام رضا(ع) عرضه شد و ایشان، در جواب، دو پاسخ اقامه کردند، که البته هیچ‌کدام محفوظ نمانده است.

در سنت اسلامی، پارادوکس دروغگو، شبیه جذر اصم خوانده شده است. این تسمیه، شاید از آن رو باشد که گویی، همان‌گونه که شناخت جذر عدد اصم سخت است و عقل، راهی به حل آن نمی‌برد، رفع این پارادوکس نیز، بر اندیشمندان صعب می‌آید. شاید هم، جذر اصم را بتوان به معنای از بین کندن امور صعب گرفت و چنین تسمیه‌ای را موجه ساخت. منطق، کلام، فلسفه و اصول دانش‌هایی‌اند که در دوره‌های مختلف، بستر تفکر دانشمندان مسلمان در حل پارادوکس دروغگو شده‌اند.

در میان متكلمان مسلمان، روی‌آورده اشعاره و معتبره در خور عنایت است. اشعاره بر مبنای مبانی

کلامی‌شان، که امر خداوند را فراسوی نیک و بد و صواب و خطا می‌نشاند، به پارادوکس دروغگو خوشامد می‌گویند و چالش با آن را روا نمی‌دانند. از سوی دیگر، معتبرله در پی حل آن می‌روند و پاره‌ای از ایشان نیز، به زعم خود، گره آن را می‌گشایند.

در سنت اسلامی، سیر تاریخی مواجهه اندیشمندان مسلمان با پارادوکس دروغگو به قرار زیر است:

یک، دوره متكلمان که از معتبرله آغاز و با اشعاره پایان می‌یابد. دو، دوره منطق دانان سده‌های هفتم و هشتم هجری، از ابهری تا علامه حلی. سه، دوره شیراز از صدرالدین دشتکی تا کمال الدین بخاری. چهار، دوره اصفهان از میرداماد تا آفاحسین خوانساری. پنج، دوره اصولیان از شیخ انصاری به بعد و شش، دوره معاصر، که با نگاه نوین به منطق و رهیافت تطبیقی، این پارادوکس را مورد مذاقه قرار می‌دهد.

آنچه مسلم است، تلاش گران‌سنگ اندیشمندان مسلمان در تحلیل پارادوکس دروغگوست. گرچه، این تلاش و جهد عالمانه، در سایه سنت یونانی مغفول و ناشناخته مانده است. در قرن هفتم، ابهری، خواجه طوسی، کاتبی قزوینی، ابن کمونه، قطب الدین شیرازی، شمس الدین سمرقندی، علامه حلی و دیگران بسیار، به این مهم اهتمام کرده‌اند. تلاش ایشان، راه را برای دوره درخشنانی از نظر فلسفی - منطقی در سنت اسلامی هموار کرده است، که به دوره فلسفی شیراز معروف است. تأملات حکیمان حوزه فلسفی شیراز (نیمه دوم قرن نهم تا پایان قرن دهم)، نقطه عطفی در فلسفه اسلامی است. حوزه فلسفی اصفهان نیز، بعدها مدیون و مرهون تأملات اندیشمندان این دوره شد. گرد نام و اندیشه دانشمندان حوزه فلسفی شیراز، دو مکتب صدرایه و جلالیه را پدید آمد. صدرالدین دشتکی و جلال الدین دوانی، دو دانشمند مؤثر دوره شیراز به شمار می‌آیند که جلالشان به بار می‌شینند و فلسفه‌ورزی را در این دوره رونق می‌دهد. ویژگی حوزه شیراز این است که فیلسوفان این حوزه، روی آورد منطقی اخذ کرده‌اند، نه کلامی. آنان پارادوکس را، شبه پارادوکس یافته و با این نگاه، به حل آن پرداخته‌اند. همان‌گونه که آمد، دوره شیراز، آغازگر طریقی شد که به حوزه فلسفی اصفهان انجامیده است.

کتاب دوازده رساله در پارادوکس دروغگو به مقدمه، تصحیح و تعلیق دکتر احمد فرامرز قراملکی، بیش از آن چه در نگاه نخست، به عنوان کتابی در حل معضلی منطقی می‌نماید، نتیجه و ثمر در اینان دارد: یکم، نشان می‌دهد که مسأله دروغگو، چه ورز عالمانه‌ای در دست اندیشمندان مسلمان یافته است. به تعبیری دیگر، این کتاب، با این تلقی که همه سهم در تحلیل پارادوکس دروغگو از آن سنت یونانی است، در می‌پیچد و قوت منطقی منطقیان و فیلسوفان سنت اسلامی را به رخ می‌گشاند. دوم، در این کتاب، رساله‌های دوازده گانه صدرالدین دشتکی، دوانی، غیاث الدین دشتکی، خفری و بخاری، به ترتیب منطقی و دقیق در پی هم آمده‌اند؛ به گونه‌ای که، مخاطب نه تنها به تلاش حکیمان دوره شیراز در مسأله دروغگو پی می‌برد؛ بلکه، به سیر کلی اندیشه فلسفی در این دوران وقوف می‌یابد. این مهم، نشان می‌دهد که در پس پشت این نوشتار، نگاهی فراتر از نگاه یک مصحح وجود داشته است.

سوم، مقدمه کتاب، خود در اندازه کتابی مستقل می‌نماید. این مقدمه، کلید فهم رساله‌های دوازده گانه است و البته، به تحلیل سیر تاریخی پارادوکس دروغگو، چه در سنت یونانی و چه در سنت

این کتاب، با این تلقی که همه سهم در تحلیل پارادوکس دروغگو از آن سنت یونانی است، در می‌پیچد و قوت منطقی منطقیان و فیلسوفان سنت اسلامی را به رخ می‌گشاند.

اسلامی، می‌پردازد. از این‌رو، فهم بهتر رساله‌ها، در گرو فهم مقدمه است.

چهارم، رعایت اصول و فنون پژوهش در این کتاب، به مخاطب دانش‌پژوه، پیش از آن که از محتوا بپرسید، خاطر نشان می‌کند که چگونه مراحل پژوهش را لحاظ دارد و پژوهشی بسامان حاصل آورد. معرفی دستنویس‌ها، ذکر دقیق شیوه تصحیح، کتابشناسی تاریخی ارزشمند و نیز، ارائه دو فهرست اجمالی و تفصیلی برای این دوازده رساله، نشان از پژوهشی روشنمند و دقیق دارد.

پنجم، تعلیقات کتاب، روان، موجز و راه‌گشاست و با نگاهی تطبیقی نوشته شده است. مصحح در این مجال با بیانی روان، مواضع نزاع و نقاش را شرح می‌دهد و ابهامات رساله‌ها را روشن می‌کند. آن‌چه این تعلیقات را ممتاز می‌کند، توجه مصحح بر نقد متفکران از یکدیگر است. چهار رساله آغازین کتاب، از آن صدرالدین دشتکی (۸۲۹-۹۰۳ هق) است و تحلیلی از پارادوکس دروغگو، با لحاظ سیر تاریخی آن و آراء دیگران ارائه می‌دهد. نویسنده چهار رساله پسین، یعنی، جلال الدین دوانی (۸۳۱-۹۰۸ هق) در پی آن است که تا آن‌چه را دشتکی گفته است، به تبع نقد بسیار. این مجادله، مسائل بسیار برانگیخته است، که البته، به دست مصحح بر آفتاب افکنده شده است (نک: ۳۵۶، ۳۵۵، ۳۴۸، ...)

اخلاق‌مداری و اخلاق‌گریزی در پژوهش معیاری بوده است که ذهن مصحح را به خود مشغول کرده است. او در شرح پاسخ غیاث‌الدین دشتکی به دواني بر این باور است که غیاث‌الدین، تبکیت را با تبکیت پاسخ داده و از این‌رو، امعان به اخلاق‌گریزی در پژوهش کرده است (نک: ۳۵۶).
ششم، مصحح هر کجا با تردید و ابهام مواجه شده، به تصریح ذکر کرده است (نک: هفتاد و چهار).

اخلاق پژوهش اقتضا می‌کند موارد تردید به تصریح یادآوری شود.

هفتم، جهد مصحح در دستیابی به منابع دستنویس و ارزیابی آن‌ها ستودنی است. او حتی به ذکر آراء فهرست‌نگاران کتابخانه غرب همدان و کتابخانه مروی پرداخته است و سخن آنان را در ارزیابی و تحلیل رساله‌ها جدی گرفته است. تصویرهایی از نسخ دستنویس نیز در کتاب آورده شده است تا جهان متن برای مخاطب، ملموس‌تر و دست‌باقتفنی‌تر شود. هر کس سر و کارش با نسخ خطی افتاده باشد، از مرارتهای تحلیل و نقد آن‌ها آگاه است. این کتاب، مشتمل بر دوازده رساله کوتاه و نه مشهور است. سه تا

چهار نسخه مهم به ازای هر رساله وجود دارد که صعوبت کار تصحیح را مضاعف می‌کند. مصحح رنج این طریق بر خود هموار کرده است تا چنین اثری حاصل آورد.

هشتم، صفحه‌آرایی مناسب و انتخاب فونت چشم‌نواز بر منزلت کتاب افزوده است. ناشر (مؤسسه پژوهشی حکمت و فلسفه) نیز، اهتمام کرده است تا کتاب از شمایلی در خور بهره‌مند شود. رسم الخط کتاب، گواهی می‌دهد که ویراستاری ادیب، آن را ویرایش کرده است.

نهم، مقدمه انگلیسی موجز و عمیق کتاب، به قلم دکتر ضیاء موحد، مخاطب انگلیسی‌زبان را وسوسه می‌کند تا در پی کشف راز پارادوکس دروغگو، از منظر مشرق‌زمینیان روود. ترجمه کتاب به انگلیسی در صورت تحقق خدمتی بزرگ به فلسفه اسلامی است.